

—Това е мисълъ, поетично изказана, безъ да изразява истината. Водата не може да бжде другарка на човѣка, понеже не върви съ него. Като стигне до нѣкой изворъ, човѣкъ се навежда, пие отъ него, напълва си едно шише и заминава — нито водата го следва, нито той върви съ нея. Нѣкой казва: Милчка, много те обичамъ! Щомъ каже тѣзи думи, той изпитва срамъ, стѣснение въ себе си. — Защо? — Разбира, че е пресилилъ факта. Той казалъ нѣщо, което не е абсолютна истина. Природата не обича лъжата. Когато човѣкъ каже нѣщо, което не е вѣрно, той изпитва известно стѣснение, срамъ, недоволство. Думата „обичъ“ включва въ себе си три качества: съзнателна мисълъ, съзнателно чувство и съзнателно действие. Само разумниятъ човѣкъ може да има съзнателна мисълъ, съзнателно чувство и съзнателно действие. Когато човѣкъ придобие тѣзи качества, само тогава изречението — „истината води къмъ живота“ — придобива смисълъ. И при това положение, между думитѣ на това изречение има известна празнина. Който се занимава съ живата речъ, той може да запълва празнинитѣ между думитѣ въ изреченията. Ученикътъ трѣбва да запълва празнинитѣ между думитѣ, да прониква въ тѣхното съдържание и да извлича силитѣ, които се криятъ въ тѣхъ. Тѣй както се говори днесъ, това е езикъ за обикновенитѣ хора, за масата.